

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/77/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116213523
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Chalupka
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1116213523.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Chalupku a členov senátu JUDr. Juraja Považana a JUDr. Janky Richterovej v právnej veci žalobcu: R.. G. N., I.. XX.XX.XXXX, G. Z.: O. XXX/X, O. N., proti žalovanému: Slovenská republika v zastúpení Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č.k. 15C/79/2016-106 zo dňa 20.12.2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

Žalovanému sa p r i z n á v a voči žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol. Žalovanému súd nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil podľa § 3 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, 3, § 18 ods. 1, 3 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a vecne tým, že žalobou doručanou súdu prvej inštancie dňa 22.06.2016 sa žalobca domáha voči žalovanému zaplataenia ušlého zisku 21.427 EUR, škody vo výške 2082,65 eur a náhrady nemajetkovej ujmy 50000 eur s príslušenstvom ako aj náhrady trov konania.

3. Súd vo veci vykonal dokazovanie vyššie uvedenými listinnými dôkazmi predloženými alebo navrhnutými stranami. 7. Predmetom konania je nárok žalobcu na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ktorá mu mala vzniknúť nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom. 8. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je upravená v zákone č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. 9. Samotnému súdному konaniu v prípade zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. obligatórne predchádza konanie o predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody, v rámci ktorého štát môže dobrovoľne (bez súdneho konania) nárok na náhradu škody uspokojiť za predpokladu, ak uplatnenú škodu uzná za dôvodnú a preukázanú. Konanie sa začína doručením žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a príslušný orgán štátu má lehotu 6 mesiacov od doručenia žiadosti, aby o uplatnenom nároku rozhodol. Ak v tejto lehote nárok žiadateľa neuspokojí, vznikne žiadateľovi oprávnenie domáhať sa uspokojenia nároku cestou súdu.

4. V konaní nebolo sporné, že uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, odboru boja proti korupcii a organizovanej kriminalite ČVS:SKIS-10/BKOK-V-2013 zo dňa 17.9.2013 (č.l. 8-9) mu bolo vznesené obvinenie pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. Sťažnosť žalobcu z 18.10.2013 proti uzneseniu o

vznesení obvinenia zamietla Okresná prokuratúra Bratislava V ako nedôvodnú uznesením sp. zn. 2Pv 570/13-9 zo dňa 12.11.2013. Dňa 25.4.2015, pre uvedený prečin, bola na žalobcu podaná obžaloba na Okresný súd Bratislava V. Okresný súd Bratislava V trestným rozkazom č. k. 4T 53/2014 z 9.5.2014 žalobcu zo žalovaného prečinu uznal vinným a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere 2 roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 3 roky a trest zákazu činnosti vykonávať funkciu s rozhodovacou právomocou v trvaní 5 rokov. Proti trestnému rozkazu podal žalobca odpor. Okresný súd Bratislava V následne rozsudkom č. k. 4T 53/2014 zo dňa 13.10.2014 žalobcu opätovne uznal vinným a uložil mu rovnaký trest ako v trestnom rozkaze. Na základe odvolania žalobcu, Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 2To 82/2015 zo dňa 12.11.2015 (č.l.10-14) rozsudok Okresného súdu Bratislava V č. k. 4T 53/2014 z 13.10.2014 (č.l.24-26) zrušil a žalobcu spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. b/ Tr. por., pretože skutok nebol trestným činom. Oslobodzujúci rozsudok Krajského súdu v Bratislave nadobudol právoplatnosť dňa 12.11.2015.

24. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Doterajšia súdna judikatúra zastáva záver, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená, a dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté súdnou judikatúrou sú stále aktuálne (Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2009). Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela taktiež k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (por. rozsudok NS SR z 28.6.1993 sp. zn. 1 Cdo 53/93, publikovaný pod číslom 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky, ročník 1994). Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania, je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery, napriek nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 163/2013 zo dňa 13.11.2013, podľa ktorého za nezákonné však nie je možné automaticky považovať každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obžalovaného, sú stále použiteľné (rozsudok NS SR 1Cdo 64/2008, 4 Cdo 183/2009, 4 M Cdo 15/2009 Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 54/2011).

25. Žalobca bol oslobodený spod obžaloby nakoľko skutok nebol trestným činom, teda konanie žalobcu (ako obžalovaného) nebolo možné začleniť pod skutkovú podstatu žalovaného prečinu, nakoľko nespĺňa všetky objektívne a subjektívne znaky žalovaného trestného činu. Štátu nie je síce možné uprieť legitímny záujem na vedení trestného konania proti konkrétnej osobe, ak bolo podozrenie zo spáchania trestného činu. K vneseniu obvinenia by ale malo dôjsť až v prípade, že skutok skutočne trestným činom je. Uznesenie o vznesení obvinenia ČVS:SKIS-10/BKOK-V2013 zo 17.9.2013 je podľa súdu nezákonným rozhodnutím. Pokiaľ ide o žalobcom tvrdený nesprávny úradný postup podanie obžaloby Okresnou prokuratúrou Bratislava V, je potrebné konštatovať, že samotný postup orgánov činných v trestnom konaní, ktorých výsledkom je rozhodovacia činnosť nie je nesprávnym úradným postupom, preto prípadný nárok žalobcu bude súd odvodzovať len od nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia ČVS:SKIS-10/BKOK-V2013 zo 17.9.2013.

26. Existencia prvého predpokladu na priznanie nároku na náhradu škody, právoplatného rozhodnutia ktoré bolo zrušené ako nezákonné je v danom prípade splnená.

27. Druhou podmienkou pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody voči štátu je preukázanie vzniku škody a jej výšky. Základným predpokladom uplatnenia nemajetkovej satisfakcie je existencia nemajetkovej ujmy, teda skutočnosť, že došlo k neoprávnenému zásahu a nemajetková ujma už vznikla a preukázanie, že zásah vyvolal závažné následky v súkromnom živote poškodeného a v jeho spoločenskom uplatnení. Preukázanie vzniku následkov zaťažuje postihnutú fyzickú osobu - poškodeného. Nemajetkovú ujmu možno priznať len v prípadoch, keď intenzita zásahu nie je primerane napravitelná inými právnymi prostriedkami. Vo vzťahu k uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy súd uvádza, že v prejednávanom prípade žalobca v priebehu konania nepreukázal, že mu bola spôsobená nemajetková ujma. Žalobca sa voči žalovanému domáhal zaplatenia nemajetkovej ujmy výške 50000,- eur s odôvodnením, že uvedeným trestným konaním sa voči jeho osobe značne naštrbila jeho spoločenská vážnosť pretože známy (odborník v doprave), od ktorého si za účelom zabezpečenia výdavkov trestného konania požičal financie, začal

mať pochybnosti o odborných znalostiach a kvalitách jeho osoby. Došlo k zhoršeniu vzťahov v rodine, k naštreniu spoločenskej vážnosti, trestným konaním utrpeli deti i žalobca. 28. Samotná skutočnosť, že došlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia nezakladá automaticky nárok na nemajetkovú ujmu. V zmysle citovaného ustanovenia § 17 ods. 2 Zákona č.514/2003 Z.z. sa uhrádza nemajetková ujma v peniazoch ak ju nie je možné uspokojiť inak a to len v prípade ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením. Bolo povinnosťou žalobcu, ktorý mal v konaní dôkazné bremeno, preukázať vznik nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy t.j. preukázať dopad nezákonného rozhodnutia na jeho vážnosť v spoločnosti a preukázať závažnosť vzniknutej ujmy a závažnosť okolností za ktorých došlo k porušeniu jeho práv. Samotné všeobecné konštatovanie o zhoršení vzťahov žalobcu v rodine, resp. v sťažení jeho spoločenského uplatnenia o dopade trestného stíhania na deti a rodičov žalobcu ktoré mali vzniknúť žalobcovi v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím podľa názoru súdu nepostačuje na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy. Vznik a existenciu nemajetkovej ujmy náhradu, ktorej sa žalobca v konaní domáhal je nutné preukázať, žalobca však v tomto smere neunesol dôkazné bremeno keď v priebehu konania nepreukázal, že v dôsledku nezákonného rozhodnutia mu bola spôsobená nemajetková ujma, keď svoje skutkové tvrdenia nepodporil žiadnymi dôkazmi a žiadne ani nenavrhol vykonať. 29. Pokiaľ ide o uplatnený nárok na náhradu škody, zo zákonných ustanovení zákon o zodpovednosti za škodu vyplýva, že predpokladom zodpovednosti štátu za škodu je vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu / nezákonného rozhodnutia, príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom / nezákonným rozhodnutím, pričom tieto predpoklady musia byť splnené všetky súčasne. Samotný zákon č. 514/2003 Z.z. pojem škoda nedefinuje. Ustanovenia citovaného zákona sú vo vzťahu k Občianskemu zákonníku predpisom špeciálnym a ustanovenia Občianskeho zákonníka sa uplatnia vtedy, ak zákon nemá vlastnú úpravu. Z uvedeného dôvodu je pojem škoda potrebné vykladať ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitelná predovšetkým poskytnutím peňažného plnenia. Podľa § 442 ods. 1 OZ sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Skutočnou škodou je v zásade ujma, ktorá predstavuje zmenšenie majetku poškodeného oproti stavu pred škodovou udalosťou. Ušlý zisk predstavuje zmarený majetkový prospech, ktorý by bolo možné očakávať s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, no v dôsledku škodovej udalosti nenastal. Dôkazná povinnosť je pritom na strane žalobcu. 30. K žalobcom požadovanej náhrade ušlého zisku za obdobie od 12/2013 do 12/2015 vo výške 21.427 € s príslušenstvom - úrokmi z omeškania za každý kalendárny mesiac osobitne až do zaplatenia súčasne je možné konštatovať, že tento nárok v celom rozsahu vychádza iba z predpokladu, že žalobca by od 15.10.2013 do 31.12.2015 podnikal a mesačne by si vyplácal mzdu 835 eur. Žalobca chcel podnikáť v oblasti súkromnej bezpečnosti spolu s taktiež bývalým policajtom R.. W. N. (nesporné skutkové tvrdenie, ktorá vyplýva i z čestného prehlásenia pána N. č.l.23) Je nesporné, že žalobca nepodal ani žiadosť o udelenie licencie. Žalobca neuviedol, kedy skončil jeho služobný pomer v Policajnom zbore, preto nie je možné objektívne určiť, od kedy mal reálnu možnosť podnikáť, alebo sa zamestnať u iného zamestnávateľa. V žalobe nie uvedené ani, kde chcel bezpečnostnú službu prevádzkovať. Ak by aj nebol trestne stíhaný, nie je istota, že by licenciu na prevádzkovanie bezpečnostnej služby získal a ak by aj licenciu získal, nie je istota, že by podnikal v tejto oblasti nepretržite do konca roku 2015, resp. do súčasnosti a už vôbec nie je preukázané, že by mal z podnikateľskej činnosti akékoľvek príjmy, resp. také ktoré uvádza ako ušlý zisk v žalobe. Ušlý zisk je stratou konkrétnej, reálnej a preukázateľnej príležitosti zhodnotenia majetku, avšak len za predpokladu, že pravdepodobnosť dosiahnutia zisku u poškodeného je s ohľadom na existujúce okolnosti toho ktorého konkrétneho prípadu vysoko pravdepodobná až blížiac sa k istote. (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. marca 2017, sp. zn. 5 Cdo 195/2015). Pokiaľ však išlo o nárok na ušlý zisk, má súd za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k existencii takejto škody, nakoľko ju považuje len za hypotetickú. Žalobca nepreukázal, že by pri predpokladom chode vecí dosiahol tvrdený zisk. Tomuto záveru nasvedčovalo jednak to, že predpokladom dosiahnutia zisku žalobcu bolo vôbec podanie žiadosti o udelenie licencie . Žalobca nedoložil súdu ani žiadne listinné doklady, ktoré by dosvedčovali a z ktorých by sa dalo zistiť, do akej miery by bola jeho prípadná podnikateľská činnosť v konkurenčnom podnikateľskom prostredí úspešná a či mohol dosahovať akýkoľvek zisk resp. taký zisk, o ktorý, ako tvrdí, zmarením jeho podnikania prišiel, nepreukázal, žeby prípadné dosiahnutie prospechu z podnikania bolo v jeho prípade možné považovať za vysoko pravdepodobné. 31. Žalobca požadoval i náhradu majetkovej škody (teda náhradu toho čo z jeho majetku preukázateľne ušlo) spolu vo výške 2.082,65 €. Z tejto sumy žalobca požadoval 1.586,70 € za trovy obhajoby v trestnom konaní a 495,95 € za cestovné a poštovné. Z faktúry č. 2016006 z 11.2.2016, ktorú žalobcovi vystavil obhajca V.. O. E. č.l. 14 súd zistil, že súčasťou tejto faktúry, vystavenej na sumu 336,70 eur je aj Vyčíslenie trov zastupovania a podľa tohto vyčíslenia účtoval V.. O.L. E. žalobcovi 60,11 € za odvolanie + dôvody, režijný paušál za rok 2014 6 x 8,04 €

režijný paušál za rok 2015 8,39 € a náklady za vyhotovenie kópií spisov na Okresnom súde Bratislava V 4,76 €. Celkovo mal žalobca uhradiť 336,70 eur a to bezhotovostne na účet právneho zástupcu v banke. Z faktúry JUDr. Vladimíra Zvaru č. 2016006 z 11.2.2016, vyplýva rozpis záloh 11.7.2014-200 €, 8.8.2014 -200 €, 22.12.2014- 250 €, 20.4.2015- 600 € (bez predloženia dokladu o uvedených platbách) . Súd mal za preukázané, že v žalobe nie je pripojený žiadny dôkaz, ktorý by potvrdzoval, že žalobca sumu 1.586,70 € V. O. E. aj zaplatil, t. j. nie je preukázané, že o túto sumu sa majetok žalobcu skutočne zmenšil, žalobca nepreukázal uhradenie trov konania napr. výpisom z účtu resp. iným spôsobom . V čestnom prehlásení z 11.11.2017 č.l. 43 pán M. potvrdil, že mu žalobca pôžičku 1.500 € (na trovy obhajoby v nešpecifikovanom trestnom konaní) splatil. Toto čestné prehlásenie však nie je dôkazom o tom, že žalobca trovy konania zaplatil. 32.Ďalej žalobca žiadal náhradu za poštovné 4,50 € = 2 x 1,15 € za odvolanie proti rozsudku 2.2.2015 a doplnenie odvolania zo 14.2.2015 + 2 x 1,10 € za odpor zo 7.7.2014 proti trestnému rozkazu a sťažnosť z 18.10.2013 proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Z doložených podacích lístkov založených na č.l. 15 spisu nie je možné dospieť k záveru, že by tieto preukazovali, že žalobcom tvrdené náklady vznikli v priamej príčinnej súvislosti s procesnou aktivitou žalobcu v trestnom konaní, z podacích lístkov nemožno zistiť ani len to komu boli zásielky adresované. Taktiež nebolo sporné , že žalobca mal v trestnom konaní od 14.5.2014 obhajcu, ak pritom aj sám mal podávať 2.2.2015 odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V a 14.2.2015 toto odvolanie dopĺňal pričom za to požaduje náhradu poštovného, takto vzniknuté trovy súd nepovažuje za účelne vynaložené. 33.Žalobca taktiež predložil doklady o čerpaní pohonných hmôt pokladničné doklady z 13.11.2015 (15.01 hod.) z ČSPH SHELL Fiľakovská cesta 5081, Lučenec na sumu 51,60 € a z 19.11.2013 (18.10 hod.) z ČSPH SLOVNAFT Boženy Nemcovej, Veľký Krtíš na sumu 59.42 € (č.l.17).Úkony, na ktoré si žalobca týmito pokladničnými dokladmi uplatňuje cestovné, sa však podľa žaloby uskutočnili 18.11.2013 a 12.11.2015.Náhradu za cestovné si žalobca uplatňuje v celkovej výške 491,45 €, a to s poukázaním na § 7 ods. 1, ods. 2 a ods. 4 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách. Žalobcom predložené doklady o čerpaní pohonných hmôt z 13.11.2015 a 19.11.2013 č.l. 17 nemožno priradiť k úkonom v trestnom konaní v príčinnej súvislosti s ktorými mali byť tie cesty (nie pracovné) realizované (18.11.2013,13.10.2014,26.1.2015,12.11.2015, tabuľka č.l. 6) taktiež nebola preukázaná ani cena paliva v týchto konkrétnych dňoch. 34.V nadväznosti na uvedené súd uzatvára, že žalobca nepreukázal vznik škody. 35.Treťou podmienkou pre priznanie nároku na náhradu škody je preukázanie príčinnej súvislosti medzi vytýkaným nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak škoda vznikla následkom nezákonného rozhodnutia, teda vtedy, ak nezákonné rozhodnutie a škoda sú vo vzájomnom pomere príčiny a následku a ak je preukázané, že ak by nebolo nezákonného rozhodnutia, ku škode by nebolo bývalo došlo. Žalobca však nepreukázal vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a škody a z toho dôvodu nebola preukázaná ani príčinná súvislosť. 36. Súd sumarizáciou vyššie uvedených skutočností dospel k záveru, že žalobca nepreukázal súčasné splnenie všetkých zákonom predpokladaných podmienok zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., keď nepreukázal nárok nemajetkovej ujmy resp. škody a príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a nárokom na nemajetkovú ujmu resp. škodu .Súd na základe vyššie uvedených skutočností žalobu zamietol.

5. Proti tomuto rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, ktorý žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, resp. rozsudok zmenil a jeho žalobe vyhovel. Svoje odvolanie žalobca odôvodnil tým, že postupom prvostupňovej inštancie, jej právnymi závermi, nerešpektovaním právnych záverov a stanovísk nadriadených súdnych inštancií v obdobnom merite veci (rozsudky Najvyššieho súdu SR 3Cdo 194/2010 zo dňa 30.3.2011 a sp. zn. 7MCdo/27/2012, uznesenia Najvyššieho súdu fi. 4Cdo 183/2009 zo dňa 30.9.2009), ako i následnými právnymi názormi prvostupňovej inštancie som ostal, mierne povedané, zhrozený. Ak súčasný právny stav na Slovensku umožňuje prvostupňovej inštancii zaujímať také právne závery, aby dokázala nerešpektovať, a právnymi fintami obchádzať, už ustálenú judikatúru nadriadených súdov (rozsudok Najvyššieho súdu SR 3Cdo 194/2010 zo dňa 30.3.2011, uznesenia Najvyššieho súdu č. 4Cdo 183/2009 zo dňa 30.9.2009, Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 7MCdo/27/2012), spochybnením predložených písomných dôkazov žalobcu, bez vykonania akéhokoľvek úkonu, ktorý by opätovne potvrdzoval žalobcom v žalobe uvádzané, ohľadom skutočnosti priznania minimálne oprávnených nákladov na trovy trestného konania, ak toto neskončilo právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom, ale taktiež i dokazovaním. znenia samotného zákona č.473/2005 Z.z.. nútením žalobcu aby dokazoval znenia zákonných ustanovení (zákon č.473/2005 Z.z.), ako i dokazoval cenu poštovných výdavkov, určených Poštou SR, ako i na tankovacích bločkoch uvedené ceny pohonných hmôt, stanovených a určených danými čerpacími stanicami, namieta týmto sťažovateľ, že prvostupňová

inšancia nebola v konaní nestranná a nezaujatá, nakoľko si ako svoj právny názor osvojila iba žalovanou spochybňované, a naopak žalobcom písomne dokladované dôkazy vôbec nebrala v úvahu, nevykonala žiadny úkon na ich prípadné následné preukázanie a čím teda i samotné súdne konanie nebolo spravodlivé. Uvedeným preto žalobca namieta porušenie základných princípov demokratického a právneho štátu podľa čl. 1, čl. 2, Čl. 3 ods.1, čl. 4, Čl. 6 ods.1, čl. 8, čl. 15, § 186 ods. 1, § 185 ods.2, §187 ods.2 zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len CSP), čím de facto dochádza i k porušeniu základných práv a slobôd na spravodlivé konanie vedené na nezávislom a nestrannom súde, práva na rovnosť účastníkov v konaní, a práva na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím súdu, zakotvených a garantovaných v čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 47 ods. 3 Ústavy SR (ďalej len ústavy), tak i v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd, nebola v konaní nestranná a nezaujatá, pretože akceptovala iba spochybnenia žalovanej a čím teda, v konečnom dôsledku, prvostupňová inšancia v konaní nebola spravodlivá. Bagatelizovaním dôkazov žalobcu a nevykonaním žiadneho relevantného právneho úkonu na následné a opätovné potvrdenie, žalobcom v žalobe písomne predložených a žalovanou spochybnených, dôkazov, a vykonanie ktorých dával na zváženie súdu i samotný žalobca dňa 20.12.2019 - dôkaz nahrávka zo samotného ústneho pojednávania, malo v konečnom dôvode za následok, že prvostupňová inšancia svojim nesprávnym procesným postupom nebola y konaní nestranná a nezaujatá a nekonala teda spravodlivo, nakoľko znemožnila, aby žalobca uskutočňoval patriace mu procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a teda má tým konanie inú vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inšancie nevykonal navrhnuté dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, prvostupňová inšancia dospela na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a čím preto rozhodnutie prvostupňovej inšancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca pri predložení dôkazu o náhrade trov obhajoby v trestnom konaní vychádzal z analógie platieb realizovaných bankovými prevodmi, keď za tovar, či službu zaplatil preddavkovo a následne tovar či službu obdržal s faktúrou, na ktorej bolo uvedené, kedy a akou formou bola táto uhradená. Uvedenou analógiou preto dokladoval súdu i faktúru advokáta, z ktorej je zrejmé kedy a v akej výške bola táto preddavkovo uhrádzaná. O skutočnosti, že predložená faktúra advokáta, z ktorej je okrem konečného vyrovnania zálohovej platby zrejmé, kedy a v akých splátkach boli tieto zálohové platby na účet advokáta pripísané, nie je pre prvostupňovú inšanciu vôbec relevantná, nemal odvolateľ vôbec vedomosť, pretože súd mu to v žiadnom zo štádií konania nikdy ani nevytýkal. Z uvedeného je preto možné dospieť k logickému záveru, že považoval tento dôkaz za relevantný. V prípade akýchkoľvek pochybností, bolo v možnostiach prvostupňovej inšancie overiť si tento dôkaz, vyzvaním žalobcu na preukázanie dokladovania zálohových platieb za právne služby, prípadne dožiadaním sa u advokáta. Vzhľadom na skutočnosť, že platby internetbankingom sú závislé od toho, či sa jedná o prevod medzibankový, či v rámci banky, sa i dátum platieb odúčtovania z účtu žalobcu a následného pripísania na účet advokáta môžu líšiť až do +4 dní, v závislosti od toho, v akom dennom čase boli tieto poukazované, a o aký deň v týždni sa jedná, (napr. platba zadaná v internetbankingu v piatok po 16.00 hod. bude zrejme na účet adresáta pripísaná až nasledujúci pondelok alebo utorok - t.j. po 4-5 dňoch) a ako také sa potom, logikou prvostupňovej inšancie, dajú tieto taktiež opätovne spochybníť. Navyiac, spochybníť sa dá vždy, všade a všetko. Ak by preto bol žalobca prvostupňovou inšanciou vyzvaný na preukázanie platieb na advokáciu, vedel by tieto doložiť formou fotokópií mesačných výpisov jeho účtov s internetovými platbami prevodov na advokáciu, ktoré boli realizované ako zálohové preddavkové platby, podľa nasledovných dôkazov dokladovaných v prílohe Ak teda prvostupňová inšancia v bode 31 svojho rozsudku uvádza, že žalobca nepreukázal uhradenie trov konania výpisom z účtu, resp. iným spôsobom, je úmyselne, účelovo a cielene zavádzajúce tvrdenie, pretože prvostupňový súd nielenže nebral v úvahu, že už zo samotnej faktúry advokáta vyplýva, že faktúra bola splácaná zálohovo v preddavkových platbách v dňoch a výškach splátkach záloh tam uvedených (11.7.2014-2006, 8.8.2014-2006. 22.12.2014-2506,20.4.2015- 6006), ale žalobcu na predloženie ^dokladovania výplaty tam uvedených záloh ani nikdy nevyzval, čím, podľa právneho názoru odvolateľa, prvostupňová inšancia nekonala spravodlivo, nestranne a nezaujato, keďže výhrady žalovanej voči spôsobenej Škode majetkovej, nemajetkovej i škody trov trestného konania v plnej miere akceptovala a nevykonala žiadny úkon, ktorým bv mohli byť žalobcom písomne dokladované tvrdenia, potvrdené ako právne relevantné. Vyššie uvedeným postupom v konaní preto prvostupňová inšancia porušila nielen základné princípy CSP podľa čl. 2, čl. 6 ods.1, čl. 8, čl. 15 ods.2, ako i § 185 ods.2 a §187 ods.2, ale i čl. 46 ods.1 a čl. 47 ods.2 ústavy a teda i čl. 6 ods.1 dohovoru, pretože v tom, že spochybnenia žalovanej akceptovala v plnej miere, pričom žalobcom v žalobe uvedené tvrdenia, a to i písomne podložené dôkazmi, nielenže odmietla akokoľvek akceptovať, ale nevykonala žiadny

úkon, ktorým by došlo k opätovnému a následnému potvrdeniu už v žalobe uvádzaných skutočností, nebola táto v konaní nestranná a nezaujatá, konanie nebolo spravodlivé, pretože akceptovala iba spochybnenia žalovanej a žalobcom predložené dôkazy bagatelizovala a nevykonala žiadny relevantný právny úkon na následné a opätovné potvrdenie, žalobcom v žalobe písomne predložených a žalovanou spochybnených, dôkazov, čo malo v konečnom dôvode za následok, že prvostupňová inštancia svojim nesprávnym procesným postupom znemožnila, aby žalobca uskutočňoval patriace mu procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a teda má tým konanie inú vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, prvostupňová inštancia dospela na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a čím preto rozhodnutie prvostupňovej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§§ 365 ods. 1 a 2, 366 CSP). Obdobne je zarážajúce, ako prvostupňová inštancia manipuluje a nakladá s jednoznačnými dôkazmi na náhradu trov cestovných výdavkov a poštovného. Žiadny zákon nezakazuje a neobmedzuje právo obvineného z trestného činu, aby sa i napriek tomu, že má zvoleného obhajcu, svojimi podpornými písomnými dôkazmi v trestnom konaní podporne dôvodil, zasielal a preukazoval dôkazy na svoju obhajobu orgánom činným v trestnom konaní, pričom cena poštovného je stanovená cenníkom Slovenskej pošty a podacie lístky i e možné stotožniť na základe trestného spisu a ak má teda prvostupňová inštancia pochybnosť o výške uplatneného poštovného a preukázaných poštovných doručení, (čo podotýkam ešte žiadny súd nikdy nespochybnil - zrejme sa jedná o prím) mala si možnosť tieto overiť priamo z písomností trestného činu. Čo však zjavne neurobila. Spochybňovať preto niečo, čo je spôsobilý a oprávnený si overiť iba súd je príkladnou ukážkou arogancie súdnej moci prvostupňovou inštanciou a preukázania nadradenosti voči účastníkovi konania, nakoľko som týmto nadobudol pocit, že mi súdna moc chce dať pocítiť, aký som voči štátu maličký a že základné práva a slobody, i akokoľvek mi garantované základným zákonom štátu, budú spochybnené a odopreté. Uvedené sa stalo opakovane, pretože už i v inom súdnom konaní (18C/257/2009), a ktoré sa týkalo diskriminácie žalobcu v zamestnaní, kde za vykonávané pracovné činnosti bol hodnotený odlišne od na rovnakej funkcii zaradených kolegov a v ktorom mal odvolateľ na potvrdenie svojich tvrdení i svedka, mu tento sám povedal, že táto istá prvostupňová inštancia, svojim znamením rukou dala najavo žalovanej (vtedy MV SR), aby nič nenamietala, ona výpoveď svedka vôbec nebude brať v úvahu a čo kulminovalo tým, že žalobca bol nútený vziať späť svoje odvolanie, v dôsledku toho, že mu táto istá prvostupňová inštancia vyrubila poplatok za odvolanie tak, že tento bol spoplatnený za to isté kumulatívne 2x a to podľa rôznych položiek sadzobníka, čo je podľa právneho názoru odvolateľa, proti zásadám nestrannosti, nezaujatosti a spravodlivosti konania vedeného súdom, a v čom videl prvky šikanovania ho. Je preto namieste si položiť otázku zaujatosti prvostupňovej inštancie, i keď skutočnosť, že bol účastníkom v inom súdnom konaní tejto prvostupňovej inštancie, nie je dôvodom na oprávnenosť námietky jej zaujatosti, ale ktorú napriek tomu namieta. Čo sa týka samotných cestovných výdavkov je zrejme, že prvostupňovej inštancii zjavne uniklo pozornosti, že žiadny zákon opäť nepoiednáva o tom, že na uznanie nákladov na spotrebu pohonných hmôt je právne relevantný iba doklad o čerpaní pohonných hmôt z daného dňa. Tu si odvolateľ dovoľí uviesť, že v bode 33 rozsudku spochybnené tankovacie bločky sa týkali doplnenia pohonných hmôt následný deň po tom, ako sa odvolateľ zúčastnil úkonov v trestnom konaní (konanie 12.11.2013 - tankovanie 13.11.2013 - cena 1,349€/1, konanie 18.11.2013 - tankovaní - cena 1,45€/1). Na každom tankovacom bločku je uvedené množstvo natankovaného paliva, za aká jednotkovú cenu (cenu za liter) a teda i celkové tankované množstvo a nie ie preto zrejme na základe akých úvah dospela prvostupňová inštancia k tomu, že v bode 33 na konci uvádza šokujúce tvrdenie, že nebola preukázaná cena paliva (keďže táto ie priamo uvedená na každom tankovacom bločku}. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že ak i tak jednoznačný a nespochybniteľný dôkaz, ako na tankovacom bločku uvedený údaj o jednotkovej cene, vydaný príslušnou čerpacou stanicou, dokáže spochybníť samotná prvostupňová inštancia, potom právne závery prvostupňovej inštancie odporujú akýmkoľvek zásadám logiky, čo jednoznačne poukazuje na to, že došlo A porušeniu práva byť prejednaný nestranným a nezávislým súdom spravodlivo a či je vôbec možné domôcť sa zákonným spôsobom odškodnenia v prípade, ak štát, prostredníctvom svojich zástupcom kriminalizuje svojich občanov. Uvedené sa dialo v bývalom štátnom zriadení, s ktorým pevne dúfam sme nadobro zatočili. Neostáva mi nič iné len veriť, že dlhodobé pracovné zaťaženie prvostupňovej inštancie ju primalo k takémuto právnomu záveru, veď človek s úplným vysokoškolským právnickým vzdelaním, ktorý rozhoduje o právnych sporoch, je natoľko vzdelaný, že by mu malo byť jasné, že na každom tankovacom bločku je uvedená jednotková a následne i výsledná cena natankovaných pohonných hmôt. Namietam preto, že opätovne má konanie inú vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie

vo veci, súd prvej inštancie nevykonával dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, prvostupňová inštancia dospela na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko zistený skutkový stav neobstojí, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Z uvedeného spochybnenia jednoznačných dôkazov - poplatkov za poštovné určené Slovenskou poštou, či spochybnenie ceny benzínu, priamo uvedeného na tankovacom bločku - prvostupňovou inštanciou je možné logicky odôvodniť záver, že táto zaujala taký postoj k meritu veci, že za žiadnych okolností zjavne nemieni žalobe vyhovieť a preto si odvolateľ dovoľuje týmto vzniesť i námietku zaujatosti prvostupňovej inštancie. Ohľadom nepreukázania ušlého zisku týmto žalobca uvádza, že ak je možné dôvodenie prvostupňovej inštancie v bode 29 na konci cit: „Ušlý zisk predstavuje zmarený majetkový prospech, ktorý by bolo možné očakávať s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, no v dôsledku škodovej udalosti nenastal.“ považovať za právne správne a logické, potom v následnom bode 30 rozsudku prvostupňová inštancia dôvodí, prečo toto tvrdenie sama nerešpektuje a sama ho i vyracia v rozpore so svojim právnym názorom vyslovený v bode 29. Podľa ustanovenia §186 ods. 1 CSP sa zákony uvedené v zierke zákonov nedokazujú, preto dôvodenie bodu 30 týmto odvolaním napadnutého rozsudku, považuje odvolateľ za porušenie princípu právnej istoty, základného práva byť prejednaný nezávislým a nestranným súdom, pretože ho prvostupňová inštancia núti k tomu, aby dokazoval zákon, čo je absurdné a zjavne proti akýmkoľvek zásadám právnej logiky aj v samotnom rozpore s princípmi CSP (Čl. 2 ods. 1,2) i ustanovením L 186 ods.1 cit, zákona. S poukázaním na znenie ustanovenia § 14 ods.1 písm. d) zákona Č. 473/2005 Z.z. o poskytovaní služieb v oblasti súkromnej bezpečnosti je zrejmé, že dňom doručenia uznesenia o vznesení obvinenia (ČVS: SKIS-10/BKOK-V-2013 zo dňa 17.9.2013) nebolo možné považovať osobu sťažovateľa za osobu spoľahlivú, pretože sa proti nemu viedlo trestné stíhanie podľa § 13 ods. 1 písm. a) tohto zákona, v dôsledku čoho mu nebolo možné vydať preukaz odbornej spôsobilosti, a bola mu tým upretá možnosť otvorenia si živnosti (licencie) v oblasti súkromnej bezpečnosti, čím mu teda bolo zabránené vo zveľadení majetku. Skutočnosť, že žalobca spĺňal kritériá na požiadavku ustanoveného vzdelania na prevádzkovanie detektívnej a strážnej služby a odborného poradenstva v oblasti súkromnej bezpečnosti, vyplývala z ustanovenia § 17 ods. 2 písm. c) zákona č. 473/2005 Z.z, nakoľko žalobca má ukončené vysokoškolské vzdelanie II. stupňa v inom obore ako právo a odbornú prax v ozbrojených zložkách vykonával po dobu viac ako 22 rokov, čím je splnená i požiadavka podľa § 19 ods. 4 zákona č. 472/2005 Z.z. ohľadom odbornej prípravy na započítanie úspešnej skúšky typu P a ktorej absolvovanie sa podľa § 22 ods. 2 písm. c) zákona č. 473/2005 Z.z. vyžaduje ako nevyhnutná súčasť na udelenie licencie na prevádzkovanie bezpečnostnej služby. Vytykať preto žalobcovi prvostupňovou inštanciou, že tým, že si nepodal žiadosť o vydanie licencie na prevádzkovanie bezpečnostnej služby, nepreukázal dôvodnosť ušlého zisku, je s poukázaním na vyššie uvedené ustanovenie § 14 ods. 1 písm. d) zákona č. 472/2005 Z.z. zákona v spojitosti s ustanovením § 13 ods. 1 písm. a) tohto zákona, nanajvýš zvláštne, ak priamo nie alibistické tvrdenie, nakoľko tejto, ako osobe s adekvátnym právnickým vzdelaním musí byť zrejmé, že zahájením trestného stíhania voči osobe žalobcu, prestal tento spĺňať podmienku spoľahlivosti podľa § 14 ods. 1 písm. d) zákona č. 472/2005 Z.z., pretože sa proti nemu viedlo trestné stíhanie podľa § 13 ods. 1 písm. a) tohto zákona pre úmyselný trestný čin, čím by sa preto jednalo o úkon zbvtočný i nadbytočný. Výšku uvedenej finančnej ujmy odvádza navrhovateľ od skutočnosti, že dňom 15.10.2013 mu bolo predmetné uznesenie o začatí trestného stíhania voči jeho osobe doručené a teda od tohto dňa prestal spĺňať kritérium spoľahlivosti podľa § 14 ods. 1 písm. d) zákona pretože bolo proti nemu vedené trestné stíhanie podľa ustanovenia § 13 ods. 1 písm. a) zákona za úmyselný trestný čin. Odvolateľ preto týmto opätovne namieťa, že prvostupňová inštancia na základe v tomto bode uvedených skutkových zistení postupovala opätovne v rozpore s ustanovením §186 ods. 1, čím preto nebola v konaní nestranná, nezaujatá a nekonala spravodlivo a v dôsledku čoho prvostupňová inštancia dospela na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko zistený skutkový stav neobstojí, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Škoda vymedzuje i ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, o ktorú sa zmenšil jeho majetok, prípadne nerozšíril v dôsledku protiprávneho konania iného. Na ústnom pojednávaní dňa 20.11.2019 odvolateľ nechal na zváženie súdu, akým dôkazom by mohlo byť dané žalobe za dosť, čo dokazuje zvukový záznam prvostupňovej inštancie z pojednávania. Táto však, z už vopred zaujatého postoja k predmetu konania, a to, že žalobe vyhovieť nemieni - pozri dôvodenia tohto odvolania - a hodlá ju zamietnuť, zjavne nepovažovala za potrebné vykonanie dôkazov žalobu odôvodňujúcich. O nemajetkovej ujme a jej preukazovaní žiadna právna norma nepojednáva, avšak tým, že odvolateľ bol vo výkone štátnej správy, mu okrem majetkovej ujmy vznikla i ujma nemajetková, a to na dobrej povesti, preto judikátorne dôvodí výšku nemajetkovej ujmy nie je možné. Preukázať zhoršenie vzťahov v rodine výpoveďou rodičov, ktorý majú 75 a 77 rokov, ich dopravou na prvostupňovú inštanciu, som, vzhľadom na ich vysoký vek a zdravotný stav (otec je

po porážke), ako i ochránenia ich od zbytočného stresu, nakoľko sú veľmi senzitívny, nepovažoval, ohľadom nich, za vhodnú a prijateľnú. Na odhad výšky nemajetkovej ujmy taktiež významne vplývalo to, že trestným stíhaním došlo k vážnemu narušeniu vzťahov v rodine, k sťažaniu spoločenského uplatnenia žalobcu, k ukráteniu práv detí ako aj k ich obmedzeniu a v neposlednom rade i k obmedzeniu možnosti zveladenia ich majetku, ako aj to, že uvedený protiprávny stav svojim konaním navodili zástupcovia štátu v postavení orgánov činných v trestnom konaní s platom značne prevyšujúcim hodnotu priemerného mesačného platu zamestnanca v národnom hospodárstve. Predovšetkým však arogantný postoj zástupcu štátu v postavení prokurátora, ktorý sa počas súdneho konania usmieval a sťažby tešil z toho, že „zase raz niekoho dostal“, čo môže v prípade potreby potvrdiť aj prítomný obhajca žalobcu. Jej prípadnú výšku preto ponechávam na zvážení súdu.

Pomyselnou čerešničkou na torte je skutočnosť, ako je prvostupňová inštancia zručná, vyhnúť sa rešpektovaniu v návrhu žalobe uvádzaných rozsudkov a stanovísk súdov vyšších inštancií (rozsudok Najvyššieho súdu SR 3Cdo 194/2010 zo dňa 30.3.2011, uznesenia Najvyššieho súdu č. 4Cdo 183/2009 zo dňa 30.9.2009, rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 7MCdo/27/2012), ktoré vzhľadom na ich postavenie v rámci hierarchie súdneho systému SR, zrejme vyplynuli z odvolacích, prípadne dovolacích konaní. Takýto postup prvostupňovej inštancie v konaní už vopred odvolateľovi sťažby naznačuje, že až do akého štádia bude zrejme nútený dostať predmet tohto konania, aby sa mohol prípadne domôcť práva, a že bude zrejme opätovne dotlačený k tomu, aby bol nútený najť si služby advokáta. V žiadnom prípade týmto nespochybňujem odbornú spôsobilosť prvostupňovej inštancie, ktorá dokáže svojim fundovaním právnym stanoviskom sa výrazne odchyliť od ustálenej rozhodovacej praxe nadriadených súdov vo veci odškodnenia osôb, voči ktorým bolo vedené trestné stíhanie zastavené a ktoré boli štátnymi orgánmi kriminalizované, a v dôsledku čoho im bola spôsobená majetková i nemajetková ujma. Je preto namieste si položiť otázku, že ak neplatí v právnom štáte, že rozhodnutia súdov vyšších úrovní sú pre súdy nižšie záväzné, potom je garantom dodržiavania základných práv a slobôd iba súd vyššej inštancie (krajský, najvyšší či ústavný súd). Už v trestnom konaní dokázal odvolací súd (Krajský v Bratislave) naplniť základný atribút demokratického a právneho štátu svojim nestranným a nezaujatým postojom a zabezpečiť spravodlivosť konania, pretože napravil krivdu spôsobenú prvostupňovou inštanciou, ktorá skutočne svojším výkladom subjektívnej a objektívnej stránky za vinu kladeného trestného činu, kriminalizovala sťažovateľa a zbavila ho obvinenia. Vzhľadom na opätovný postup prvostupňovej inštancie v tomto občiansko-právnom konaní (a ktorému predchádzalo trestné konanie), keď táto opätovne posudzuje predmet žaloby, a spochybňuje jednoznačné dôkazy v ňom predložené, v takom kontexte, že ich posudzuje v rozpore s ich cieľom a určením, a teda, že žalobe za žiadnych okolností vyhovieť nemieni, nezostáva nič iné len domôcť sa zjednania nápravy na spravodlivosť konania, opäť prostredníctvom odvolacieho (druhoištančného) súdu. Každý má právo na spravodlivosť i odvolateľ, no vzhľadom na súčasnú, zložitú, vnútropolitickú situáciu ohľadom možného napojenia sudcov prvoinštančných súdov na oligarchov či iné, mimo rezort spravodlivosti, ale významné postavenia zastávajúce, osoby štátneho či súkromného sektoru, a z toho vzniklých podozrení ovplyvňovania výsledku súdnych konaní, čo výrazne oslabuje, ba navyiac i priamo spochybňuje, vieru v demokratický a právny štát, a teda i vymožitelnosť práva, a ktorá významnou vierou podporuje slabú dôveryhodnosť justície, a teda celkové popretie dôvery v demokratický a právny štát, je dôvodný predpoklad, že uvedené výrazne vplýva na kvalitu vydávaných rozhodnutí základných súdov. Uvedené však nie je spôsobené osobou žalobcu, a preto nevidí dôvod, aby následky takýchto konaní niesol on v tom, že takýmto vedením súdneho konania nebola v tomto súdnom konaní prvostupňová inštancia nestranná, nezaujatá a spravodlivá. Na ozrejenie týmto odvolateľ opätovne upriamuje pozornosť na stanoviská súdov vyšších inštancií a ktoré sú jednoznačné a nepotrebujú ďalší komentár. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR 3Cdo 194/2010 zo dňa 30.3.2011 cit: „v súlade s ustálenou súdnou praxou zodpovedá štát za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo bol spod obžaloby oslobodený má zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Na to nadviazal záver, že ten proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov, zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby. Zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania. Zákon č. 514/2003 Z.z. výslovne

neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. Judikatúra dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania “ Podľa uznesenia Najvyššieho súdu č. 4Cdo 183/2009 zo dňa 30.9.2009 cit: „Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prehliadnúť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. účinného od 1.7.2004. Zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Systematickým a extenzívnym výkladom súdna judikatúra dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania.“ Podľa Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 7MCdo/27/2012 cit: „ Nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a posudzuje sa ako nárok na náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. V takomto prípade totiž nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zмене) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale je treba splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Ak k takému rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. To znamená, že (zastavením trestného stíhania alebo oslobodením spod obžaloby) zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia a zrušenie takéhoto rozhodnutia sa zároveň z tohto dôvodu stáva bezpredmetným (nadbytočným). Výsledky trestného konania (zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby) totiž ukazujú, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia.“

6. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný vyjadril s tým, že navrhuje odvolaciemu súdu, aby napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. K odvolaniu sa bližšie nevyjadril, nakoľko nemá vplyv na skutkové a právne posúdenie veci.

7. Ďalšie vyjadrenia súdu zaslané neboli

8. Odvolací súd, viazaný rozsahom (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

9. Súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1, 2, 3 CSP) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 CSP.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil (§ 220 ods. 1, 2 CSP).

10. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, obmedzil odvolací súd odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP

11. Vznik a existenciu škody a nemajetkovej ujmy ako náhrady, ktorej sa žalobca v konaní domáhal, je nutné preukázať. Súd mal za to, že žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, keď v priebehu konania nepreukázal, že mu ujma vznikla. Konanie o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je totiž súdnym konaním, v ktorom platí zásada kontradiktórnosti a unesenia dôkazného bremena stranou sporu a nemožno ho stotožňovať napr. s konaním ústavného súdu o sťažnosti na porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, v ktorom ústavný súd zistiac, že štátny orgán spôsobil neodôvodnené prieťahy v konaní, prizná sťažovateľovi aj primerané finančné zadosťučinenie. Preto, aby mohlo byť priznané zadosťučinenie je potrebné, aby poškodený nielen tvrdil ale aj preukázal, že mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu alebo nezákonného rozhodnutia ujma nemajetkovej povahy vznikla. Musí teda tvrdiť, v čom táto ujma spočívala a navrhnúť príslušné dôkazy na podporu týchto tvrdení. Napokon i Ústavný súd Slovenskej republiky (II. ÚS 467/08) konštatoval, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky) nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. Tie sú podľa mienky súdu zakotvené práve v zákone č. 514/2003 Z.z., a ich existenciu žalobca v konaní nepreukázal, keď nepreukázal, že by konaním žalovaného vznikla žalobcovi škoda. Žalobca teda neunesol v konaní dôkazné bremeno ohľadom vzniku jeho nároku na nemajetkovú ujmu čo do základu ani čo do výšky. Žalobca v konaní jednak s prihliadnutím na pravidla uvedené v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., v konaní nepreukázal, že by mu vôbec nárok na takúto škodu vznikol.

12. Súd v tomto smere nepovažoval za dostatočný dôkaz len samotný rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2To/82/2015 zo dňa 12.11.2015, ktorým odvolací súd odsudzujúci rozsudok Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 4T/53/2014 zrušil a obžalovaného spod obžaloby oslobodil. Ohľadom žalobcom uvádzaných výdavkov súvisiacich s trestným konaním odvolací súd poukazuje na to, že v rámci konania na súd žalobca nepredložil dôkazy na základe ktorých mal súd za preukázané, že žalobca sumu 1.586,70 eur V. E. aj zaplatil (výpis z účtu, potvrdenie o zaplatení peňazí atď.), teda nebolo preukázané, že žalobcov majetok sa o uvedenú sumu znížil a teda žalobcovi vznikla táto ujma v súvislosti s vyššie uvedeným nezákonným rozhodnutím. Taktiež aj v súvislosti s uplatnenou náhradou škody za poštovné výdaje za odvolanie proti rozsudku, doplnenie odvolania. za odpor proti trestnému rozkazu a sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, z dôkazov predložených v konaní nie je preukázané, že by tieto náklady žalobcovi vznikli v súvislosti s trestným konaním a ani to, komu a kam tieto zásielky žalobca zasielal.

13. Ohľadom požadovanej náhrady ušlého zisku za obdobie od decembra 2013 do decembra 2015 v sume 21.427 eur odvolací súd poukazuje na to, že žalobca ničím nepreukázal, že by v tomto období podnikal s tým, že by mal mzdu 835 eur. Žalobca v súvislosti s ním tvrdným úmyslom podnikania nemal živnosť na podnikanie v oblasti súkromnej bezpečnostnej služby a taktiež ani neuviedol, kedy mu skončil jeho pracovný pomer v Policajnom zbore.

14. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

15. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. V odvolacom konaní súd vzhľadom na to, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi priznáva v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP, § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 CSP).

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa(§ 429 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 CSP).